

ROMANTINIS
TRILERIS

SHARON SALA

TRILOGIJA:
DEVYNIOS
GYVYBĖS
3 KNYGA

PERĖJUSI PRAGARĄ

svajonių knygos

Knygute.lt

Sharon Sala

PERĖJUSI PRAGARĄ

Trečioji trilogijos
Devynios gyvybės
knyga

Versta iš: Sharon Sala, Bad Penny, MIRA Books, an imprint of Harlequin Books, 2008

© Sharon Sala, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Antanas Žekonis, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-649-8

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Šios istorijos herojė - stipri ir nepriklausoma. Tai moteris, kuri dirba savo darbą, rūpinasi savo reikalais ir niekieno neprašo leidimo.

Aš seniai tikiu, kad Dievas, sukūręs vyrus fiziškai stipresnius, moterims atidavė didžiausią stiprybę. Gebėjimą viską iškęsti ir toliau atkakliai eiti į priekį. Savo skaitytojams, žinantiems, kokios svarbios man yra mano knygų herojų nuostatos, noriu pasakyti: aš ilgai mąščiau, ką išaukštinti šioje istorijoje. Į galvą ateidavo žmonių grupės arba atskiri asmenys iš mano gyvenimo, vis dėlto niekas nepakeitė apsisprendimo dėl šios herojės - Ketės Diuprė. Taigi nusprendžiau.

Jos ir visų į ją panašių moterų vardu - moterų, tapusių neapsakomo žiaurumo aukomis ir nesulaukusių teisingumo - skiriu šią knygą Tau.

Tamsiausiomis valandomis, liūdniausiomis dienomis, begaliniam laikui bėgant pro šalį, kai pamanysi, jog esi šiame pasaulyje viena, žinok: Dievas, kuris suteikė Tau stiprybės išlikti, yra su Tavimi, jis yra Tavyje ir Tu niekada viena neliksi.

1

Džimį Frenksą apėmė bloga nuojauta.

Tik kai atmerkęs akis beveik prie pat nosies pamatė blizgančias juodas akutes ir ilgus ūsus, suprato vėl padauginęs. Jis pabandė smogti nelemtam padarui, tačiau šis spruko slėptis už tuščių dėžių, sukrautų skersgatvyje, kur jis ką tik praleido naktį.

Skonis Džimio burnoje visiškai atitiko dvoką skersgatvyje. Stengdamasis nekvėpuoti jis svyruodamas atsistojo ant kojų. Dabar jau galėjo atidžiau apžvelgti supančią aplinką. Tai buvo ne Hiltonas. Džimis nežinojo, kaip čia atsidūrė, netgi nežinojo, kur yra tas *čia*, tačiau buvo visiškai aišku, kad jis šiukšliname skersgatvyje tarp dviejų apleistų namų.

Sudejavęs dėl maudžiančių kaulų ir nerims-tančio skrandžio jis persibraukė ranka per veidą ir klupinėdamas patraukė gatvele tikėdamasis rasti tualetą. Tuo metu raudonų plytų skersgatviu papūtė vėjo gūsis ir švystelėjo jam į akis dulkių debesį. Džimis nusuko veidą nuo vėjo, kuris atnešė porą seno laikraščio lapų ir apsuko jam apie kulkšnis. Pamanęs, kad laik-

raštiš tiks vietoje tualetinio popieriaus jis sugriebė lapus ir patraukė prie artimiausio pastato iš dešinės pravertų durų. Keliant koją per slenkstį jo žvilgsnis užkliuvo už antraštės puslapio viduryje. Džimis sustojo.

Vietinis laiduotojas, kurį buvo kėsintasi nužudyti, išgyveno.

Skaitydamas toliau jis nusikeikė. Bandydamas atkeršyti už save ir brolių Hjustoną Frenksą nuėjo šuniui ant uodegos. Jis tikras nevykėlis. Nesugebėjo net žmogaus nušauti. Pamiršęs, kad nori į tualetą, Džimis suglamžė laikraštį ir apsisukęs nuėjo gatve.

Jis negalėjo patikėti! Juk prisiekė: privers Vilsoną Makėjų sumokėti už tai, kad buvo jį suėmęs dėl užpuolimo ir atsisakė laiduoti už Hjustoną. Suvarė į Makėjų visą apkabą ir buvo tikras, jog darbas atliktas. Tačiau Makėjus gyvas ir, pasak straipsnio autoriaus, sparčiai sveiksta.

- Po velnių! Po velnių viską! - riktelėjo Džimis išėjęs iš skersgatvio į gatvę.

Jis buvo toks įpykęs, kad beveik nepajėgė mąstyti. Reikėtų pasikalbėti su Hjustonu, bet šis pasipustė padus ir dingo iš Teksaso. Kokia gėda. Džimis negalėjo patikėti, kad tikras bro-

lis paliko jį tokiu metu. Be pinigų. Be stogo virš galvos. O blogiausia, kad jam verkiant reikėjo dozės.

Jausdamas šleikštulį ir svirduliuodamas Džimis ėmė dairytis pažįstamų vietų ir veidų. Po velnių, jis turi užbaigti tą reikalą su Makėjumi.

Tik pirmiausia reikia gauti tai, kas padės pasijusti geriau.

Luisas Montoja buvo kresnas centrinės Amerikos gyventojas, kurio veide protėviai actekai buvo palikę ryškų pėdsaką. Tamsiaakis, lūpos didžiulės, putlios. Smakras liudijo užsispyrimą. Vešlius juodus plaukus jis buvo susirišęs ant sprando į trumpą uodegėlę. Meksikos policijos departamento Čihuahua padalinyje jis dirbo jau vienuolika metų, o pastaruosius penkerius buvo Žmogžudysčių skyriaus detektyvas. Luisas buvo išdidus vyras ir nesilankstė nei prieš valdžią, nei prieš žmones, žarstančius didžiulius pinigus.

Šįryt jis susikivirčio su žmona Končita, automobiliui nuleido padangą, o siurbtelėjęs pirmą gurkšnį kavos nusidegino liežuvį. Ir visa tai net nesulaukus aštuntos ryto. O kai pasirodė darbe, iš karto gavo bylą, kurios daugiau niekas nenorėjo – be jokių įtariamųjų.

Aišku tik tiek, kad aukos vardas – Solomonas Tutuola. Jo kūnas buvo rastas tarp sudegusio namo nuolaužų. Pagal surinktą medžiagą, Tutuola namą nusipirko kelios dienos prieš mirtį. Tačiau mirė Tutuola ne dėl ugnies. Teismo medicinos ekspertizės išvadoje parašyta, jog mirė jis nuo daugybės šautinių žaizdų. Ugnis tik užbaigė viską.

Kažkas įvykdė žmogžudystę. Jo darbas tai išsiaiškinti.

Montoja paėmė bylą, patapšnojo per kišenę, norėdamas įsitikinti, kad pasiėmė mobilųjį telefoną, ir nuėjo prie durų. Jis buvo susitaręs susitikti su Čoje Garsa, nekilnojamojo turto pardavimo agentu, pardavusiu Tutuolai namą. Šis vyras jau davė parodymus tą naktį, kai kilo gaisras, tačiau Montoja mėgo pats apklausti liudininkus.

Atsisėdęs prie vairo jis dirstelėjo į laikrodį. Netrukus Luisas jau suko iš aikštelės į gatvę. Žudiko paieška prasidėjo.

Po pusvalandžio jis išsuko iš greitkelio į keliuką, vedantį prie anksčiau buvusio didelio namo. Dabar toje vietoje buvo likusi tik nuodėgulių krūva. Šalia didžiulio kaktuso stovėjo maža balta honda. Atsirėmęs į stogą stovėjo žmogus. Greičiausiai – Čojė Garsa.

Montoja sustojo šalia hondos ir išlipo nutaisęs policininko veidą.

- Čojè Garsa?

Vyras žengė į priekį nervingai linkčiodamas.

- *Sì. Sì, senōr.*

- Detektyvas Montoja. Noriu jums užduoti keletą klausimų apie Solomoną Tutuolą, tą vyrą, kuris čia žuvo. Jūs pardavėte jam namą, ar ne?

Garsa vėl linktelėjo.

- Maždaug trys dienos prieš gaisrą.

Montoja užsirašė.

- Ar su juo dar kas nors buvo, kai susitikote?

- Ne. Jis buvo vienas.

- Kokią nuomonę apie jį susidarėte?

Garsa išpūtė akis.

- *El Diablo.*

Dabar atėjo eilė nustebti Montojai.

- Kaip tai?

Garsa persižegnojo, tada žvilgtelėjo sau per petį, tarsi bijodamas, kad kalbos apie numirėlį gali prišaukti jo dvasią.

- Visas jo kūnas buvo keistai išstatuiruotas... netgi veidas, kuris, man atrodo, buvo neseniai nudegęs. Oda dar rausva, ką tik užgijusi, toje galvos pusėje nebuvo plaukų.

Montoja susiraukė.

- Ar galite nupasakoti, kaip atrodė tatuiruotės?

- Geometrinės figūros, žinote, kaip ant senovinių keramikos dirbinių. Dantys nudildyti, į apačią smailėjantys, šypsodamasis atrodė panašus į liūtą.

Montoja prisiminė nuotrauką, kuri buvo atsiųsta jiems į biurą. Agentas sakė tiesą: vyro išvaizda buvo velniška, Garsos apibūdinimas dar sykį patvirtino žuvusiojo tapatybę.

Montoja apmetė žvilgsniu gaisro liekanas.

- Gal žinote, ar jis čia gyveno vienas?

Garsa gūžtelėjo pečiais.

- Atrodo, buvo nusisamdęs virėją ir sodininką, bet aš jų nemačiau. Mačiau tik jį... ir jo pinigų.

Jis nervingai perkėlė svorį nuo vienos kojos ant kitos, persibraukė per plaukus, suteptus riebia pomada, tada nusivalė delną į kelnes.

Matydamas, kad Garsa nerimauja, Montoja kilstelėjo antakį. Neatrodė, kad tas vyras meluotų, o toks elgesys paaiškino, kodėl blizga jo kostiumo kelnių klešnės. Ne nuo lygintuvo, o nuo riebalų. Detektyvas sutelkė dėmesį į Garsos užuominą apie pinigų.

- Sakote, Tutuola turėjo pinigų. Apie kokią sumą šnekate?

Garsa ėmė mosikuoti rankomis.

- Kai jis nusprendė pirkti šį namą, norėjo tuo-
jau pat įsikelti. Pasakiau, kad tai neįmanoma,
reikia laiko dokumentams sutvarkyti. Tada jis
pasiūlė sumokėti savininkams, kiek tik jie nori,
kad galėtų iškart apsigyventi. Kai aš paskam-
binau ir savininkai sutiko, jis atidarė automobi-
lio bagažinę. Joje buvo visai nemažas krepšys,
pilnas pinigų. Niekada gyvenime nesu matęs
tiek pinigų.

- Jis sumokėjo grynaisiais?

Garsa linktelėjo.

- Nedvejodamas.

Montoja šyptelėjo. Motyvas. Dabar viskas
pradėjo įgauti prasmę.

Makėjų ūkis, Ostinas, Teksaso valstija

Rytinė saulė patekėjo ramiai, iš anksto ne-
pranešusi ir be fanfarų. Ji suspindo horizonte
rytų pusėje, pradžioje tik su užuomina apie
ateinančią šilumą – šviesos pluoštas, nudažęs
dangų geltonais ir rausvais atspalviais. Lėktu-
vo, skrendančio iš šiaurės į pietus, paliekamas
pėdsakas kylančios saulės spinduliuose virto
įkaitusia rožine kometa.

Ketė Diuprė stebėjo vaizdą nuo užpakalinės verandos, kava puodelyje seniai ataušo. Čia, ūkyje, kuriame Vilsonas užaugo, ji lankėsi ir anksčiau. Tik tada sveiko pati. Šį sykį tai buvo Vilsonas, kurį, kaip vaikišką žaisliuką, Dalaso memorialinės ligoninės chirurgams teko iš naujo surinkti.

Jei leistų sau apie tai galvoti, stovėdama prie Vilsono lovos ir matydama jį gulintį vis dar jaustų baimę. Ji šaukė. Pirmiausia iš išgąščio, paskui iš įniršio, galiausiai – priešindamasi likimui. Nesutiko leisti jam numirti.

Taigi jis nemirė.

Dabar jie vėl kartu ir bando susivokti, ką daryti toliau.

Katinas užbėgo laipteliais, atsitūpė šalia Ketės ir ėmė galva trintis jai į alkūnę. Ketė padėjo atšalusią kavą, paruošdama vietą sterblėje.

– Na, ko gi tu lauki? – paklausė ji.

Senasis katinas sumurkė, įsoko į sterblę, apuostė dvi priekines jos mėlynų marškinėlių sagas, susirangė ant kojų ir ėmė laižytis leteną.

Ketė kasė jam paausį, kai išgirdo atsidarant užpakalines duris.

Ji žvilgtelėjo per petį. Įėjęs vyras buvo iš-

blyškęs ir kokiais penkiais kilogramais liesesnis negu prieš mėnesį. Tačiau tankūs susivėlę plaukai, auksinis auskaras ausyje ir švytėjimas akyse buvo tokie pat.

- Vilsonai. Nežinojau, kad jau atsikėlei, - tarė ji.

- Negalėjau tavęs rasti, - prabilo jis.

Ketė papurtė galvą ir patapšnojo į tuščią vietą šalia savęs.

- Turėtum žinoti, kad toli nenuėisiu.

Vilsonas nužvelgė katiną jos sterblėje.

- Ar dar yra vietos?

Ji šyptelėjo.

- Nustok raukytis ir sėskis.

Vilsonas įsitaísė šalia jos, pakasė katiną ir apkabino Ketę per pečius.

- Kodėl taip anksti atsikėlei? - paklausė jis. - Nesimiega?

- Nenorėjau pramiegoti aušros, - atsakė Ketė rodydama į palengva brėkstantį dangų.

Vilsonas pažvelgė aukštyn ir tyliai atsiduso.

- O taip. Suprantu, apie ką kalbi.

Ketė uždėjo ranką jam ant kojos ir mėgavosi jausdama, kaip gyvybingai kraujas pulsuoja venomis.

- Gyvendamas mieste pamiršti apie tokius dalykus kaip saulėtekis.

- Gyvendamas mieste pamiršti viską, - sutiško Vilsonas. - Pavyzdžiui, kaip džiaugtis gyvenimu nestatant žiurkių lenktynėse.

Ketė palinko prie jo, stengdamasi neatsiremti į kurią nors dar neužgijusią žaizdą.

- Žmogus prie visko pripranta.

- Žinoma, - tarė Vilsonas ir drauge su Kete pasinėrė į rytuose brėkstančios šviesos spektaklį.

Sėdėdamas Vilsonas žvilgtelėjo į moterį, kurią laikė apglėbęs. Atžarumas, neatskiriamas jos būdo bruožas, buvo dingęs. Pyktis, neatskiriama troškimo atkeršyti dalis, atsitraukė ir užleido vietą meilei. Atrodė, jau visa amžinybė praėjo nuo tada, kai jis pirmą sykį išvydo Ketę, persimetusią per petį ir nešančią iš degančio pastato sąmonę praradusį vyrą. Tada jis nežinojo, kad ji bėglių medžiotoja, o dabar žino. Ši moteris neįtikėtinai nuožmi. Su negailestingu ryžtingumu susekusi geriausios draugės žudiką, ji inkščiantį ir besispardantį parvilko jį į Dalasą, kad ten būtų teisiamas....